

DEL ROIG AL BLAU: UNA MAR ENTRE DOS CONTINENTS

L'arribada a la península del Sinaí, que es troba en terres egípcies a la frontera entre Àsia i Àfrica, transcorre entre l'atordiment del viatge en avió —prop de sis hores havent fet escala a Roma— i el nerviosisme del compte enrere, que ens portarà a aprofitar el temps al màxim per gaudir d'aquest món nou, insòlit, que aquests darrers mesos ens ha arribat en forma de les espectaculars fotografies i hiperbòliques paraules que apareixen a les guies turístiques d'aquesta zona d'Egipte.

Un autobús ens recull a l'Aeroport Internacional de Sharm el Sheikh i després de passar per les formalitats d'equipatge i de mostra de documentació arribem ja entrada la nit a l'hotel que ha d'acollir-nos els propers set dies. El nou edifici, que defuig la fosca amb l'extraordinària llum que emana, accentua la foscor del que pugui haver-hi als voltants en aquesta zona desèrtica del Mar Roig. Ja a l'habitació de l'hotel, des de la petita terrassa que ha de servir-nos de mirador, ens arriba només la lleugera remor d'una mar que haurem de descobrir l'endemà, quan la claror del sol inundi els fons envaïts de coralls i il·lumini la sorra blanca de les platges que ressegueixen la costa d'aquesta península que pren el seu nom de les muntanyes del Sinaí.

Ens despertem aviat l'endemà de bon matí. El restaurant de l'hotel ens espera amb un esmorzar on es pot triar de tot: te, suc de taronja, tot tipus d'amanides de fruites i verdures, pastes dolces, embolits... Ens prenem el café amb llet amb torrades i correm a capbussar-nos en aquesta mar que és nova per a nosaltres.

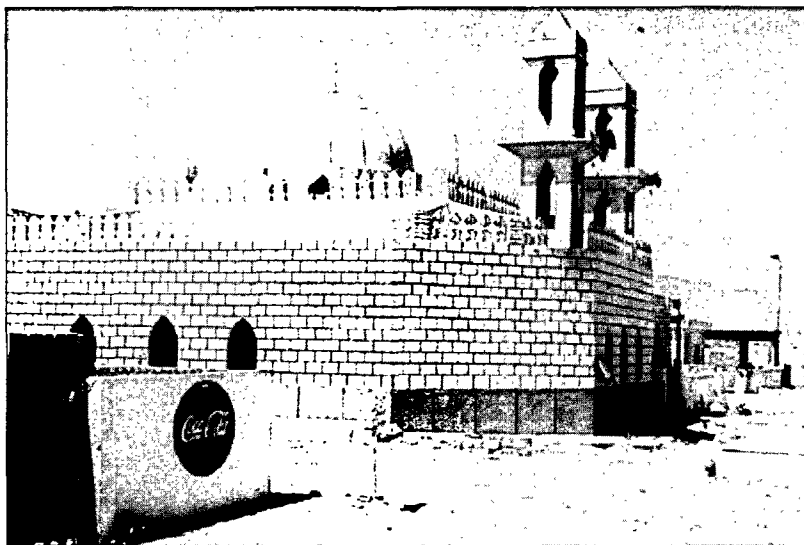
No ens cal submergir-nos massa per copsar l'univers aquàtic que es desplega davant nostre: hi ha tot un món habitat per milers d'espècies de flora i fauna amagat sota tan encalmades aigües. Dins aquesta irrealitat ens endinsem una mica més per percebre com la llum del sol travessa l'aigua transparent i arriba a il·luminar un fons de tots colors, talment com en aquells somnis poc comuns en què els colors són més vius que mai. Absolutament tot ens sorprèn: l'escalfor i la calma de l'aigua —sabem que estem submergits en una de les mars més salades del món—; la diversitat de l'escull coral·lí que fa d'escenari a la gran quantitat de bancs de peixos que ens envolten, de totes mides i espècies, algunes úniques a la zona. Peixos de tots colors que es mouen entre algues, coralls i anèmones, ens passen a tocar, impassibles, acostumats a la presència del visitant. Algú de nosaltres ha pogut contemplar la bellesa del peix lleó —que diuen que és verinós— i, més accessibles a tothom, surten a escena el peix globus, el peix àngel i d'altres peixos petits i de formes insòlites, de colors llampants i alguns d'un blau fluorescent, que apareixen davant la nostra incredulitat: circulen davant les nostres màscares dos peixos com dues barres de pa, amb tanta parsimònia que podríem arribar a tocar-los.

Després d'haver disposat de vint-i-quatre hores per fer-nos la idea d'on ens trobem, el dia següent, de matinada, visitem el parc natural de Ras Mohammed, a sis quilòmetres de Sharm el Sheikh, situat just a la punta inferior del triangle que conforma la península del Sinaí i declarat parc nacional des de l'any 1989.

En arribar a Ras Mohammed, el guia ens fa mirar per la finestra per poder contemplar just a l'entrada de la ciutat una pedra situada a la mateixa carretera, i que forma en lletres gegants la frase clau de l'islam: "Al·là és l'únic Déu". Al llarg de la carretera hem anat trobant alguna construcció feta de roca i en forma de piràmide, com a monument funerari a la mort d'algú que ha estat important en aquestes terres.

Aprofitant els pocs minuts que queden per arribar a lloc, l'Ashraf, el guia, ens explica la llegenda de la llacuna màgica, molt propera a aquesta zona, que parla del poder màgic de l'aigua: la dona que vol trobar marit ha de banyar-se a les aigües d'aquest llac, i abans que passi un any arribarà a casar-se.

En entrar a la zona del parc natural,

ens impacta l'aridesa del terreny, acostumats com estem a la verdor que vesteix els parcs a la nostra terra, però tractant-se d'un hàbitat del desert, no és d'estranyar que la única verdor la constitueixin els manglars, una de les poques plantes que poden arribar a viure en aquesta zona —juntament amb algunes escasses acàcies— degut al seu sistema d'arrels aèries que viuen a dins el fang i cobertes d'aigua, que, un cop filtrada la sal de l'aigua li proporcionen a la planta l'aliment i l'oxigen que li és necessari.

Fem una parada per contemplar el desert de roca i ens fem les fotos pertinents en el buit, en el desert de terra, roca, sorra i pedres. Tornem a la carretera, a la monotonia del paisatge i, aprofitant l'abundància de pedreres, ens sobta el recurs ecològic de fer ús de les pedres del desert per delimitar els marges de la via que no ha de travessar el vehicle.

Un cop arribats a Ras Mohammed pugem a un mirador natural, una muntanya de roca que dona al mar, lloc idoni per contemplar l'horitzó i percebre subtilment en la llunyania les terres del continent veí, les costes asiàtiques del golf d'Aqaba, el país veí, l'Àrabia Saudita, ja que ens trobem en un punt on conflueixen dos continents: Àfrica i Àsia.

El nom d'aquest indret indica la forma geogràfica de cap "Ras" de Mohammed, lloc on vam tornar a submergir-nos i admirar una altra franja de barrera coral·lina, també inigualable, que es troba d'entre els esculls de corall més coneguts d'aquesta zona. Les aigües hi són transparents com el vidre i en submergir-nos entrem en una cortina argentada, on els raigs del sol fan brillar les escates de milers de peixos, que aquí i allà ens envolten amb les seves armadures de lluent metall.

Abans de submergir-nos, el nostre guia, l'Ashraf, ens adverteix que anem en compte de no tocar el corall vermell, anomenat "corall de foc" ni amb les mans ni amb els peus, ja que, tal com el seu nom indica, és urticant, i a més ens avisa que en aquesta zona hi ha taurons, i de variades espècies, però que són inofensius —no sabem si ens ho diu seriosament, però l'expressió del seu rostre bé ens ho sembla—. Això fa que el capbussament sigui cada cop més emocionant i impactant.

Situada a uns noranta-cinc quilòmetres de Sharm el Sheikh, un altre dels freqüentats centres de capbússeg de la zona és Dahab, que traduït de l'àrab vol dir "or", nom que podria fer referència a les seves platges de sorres brillants i daurades, o també es diu que per la presència en aquestes aigües d'un peix daurat que brilla en la nit, fent que apareguin dins l'aigua tot de guspires daurades. Però aquest cop nosaltres ens submergirem en el seu famós mercat i veurem aquestes platges des dels laberíntics carrers on es concentren les nombroses parades d'artesanía autòctona.

Aparquem molt a prop del Museu del Paper, on se'n poden adquirir de tot tipus i preus. Passejant per les diverses sales contemplem les atapeïdes parets de nombroses reproduccions de símbols i gravats de la cultura egípcia,

imatges que reproduïen les pintures que s'han trobat a l'interior de les piràmides, havent-hi al final del recorregut l'opció d'endur-te'n a casa una fotocòpia d'art piramidal.

El nostre guia ens adverteix que quan entrem a les botigues ens iniciem en l'art del regateig. El primer cop es fa estrany, sembla difícil i tens la impressió que sempre hi surts perdent, però a mesura que el preu dels productes es va encarint i l'afalac del mercader s'accentua, donem el primer pas i llavors ja no sembla tan difícil, però acabem marxant amb la ingrata sensació que has estafat el venedor, que d'entrada ja ha fet una oferta al teu acompanyant masculí per intercanviar-te per tres-cents camells, que, tot i que són molts, no hi ha perill, perquè de tornada a casa no sabria què fer-ne ni on encabir-los, afegint a això les subtils tècniques de venda que s'apliquen aprofitant el caire despistat del turista —si t'interesses per la roba abans que te'n adonis ja tens el cap embolicat amb un aparatós turbant, a l'autèntic estil beduí i en uns segons el teu retrat ja és al negatiu de la teva càmera, que en mans del mercader acaba essent la garantia que t'empeny a comprar qualsevol cosa per compensar tanta amabilitat—.

Avançant pels carrers d'aquesta preuada ciutat d'or, pels vius colors de parades d'estores de totes mides, de ceràmiques i vidres artesans, d'utensilis decoratius i vistosos, com les anomenades "shishas" o pipes d'aigua, figures de negre basalt, piràmides de vidre i de mineral del Sinaí, entremig de les quals sobresurt el rètol d'un cafè internet, on hi ha asseguda l'única dona que hem vist en aquesta ciutat, quedant-nos clar que la dona no forma en aquestes terres part de la vida comercial, que com a bé preuat regueix la casa, al costat de la família. Segueixen botigues de joies exòtiques i de pells i cuirs elaborats, d'espècies, tes i perfums presentats en riques ampolles de vidre de colors, parades carregades amb tot tipus de gènere que es van succeïnt al llarg dels carrers de la ciutat, com formant part d'un tot que conforma el seu encant.

Prop de les voreres hi ha plantats quioscs de begudes —que tenim prohibit tastar pel tema de l'aigua— meitat de fusta i meitat de vidre, on hi cap tan sols una persona, i escrit a les parets s'hi anuncia "begudes" en àrab i a sota traduït en anglès.

Un cop fetes les compres, ens dirigim carregats a l'autobús que ja fa estona que ens espera, però abans de pujar-hi la ciutat ens ofereix la seva darrera sorpresa: de costat a un magatzem de begudes i dissimulada enmig la terra clara es dibuixa la forma d'una senzilla mesquita feta de rajols blancs d'obra vista, de finestres en punxa i coronada per dues torres i una cúpula, d'on es destaquen els fils d'un altaveu situat estratègicament per cridar a l'oració. Amb la idea d'entrar-hi, ens hi acostem i ens aturem a la porta d'entrada, d'on veiem sortir un home vestit amb la túnica de cada dia, amb les mànigues recollides, fent-nos el gest de descalçar-nos i deixar les sabates a l'entrada. Notant als peus el

càlid frec de l'estora que cobreix el terra de tot el recinte, avancem en un espai buit, de cuidades parets, il·luminades tan sols per la llum que entra per les escasses finestres que donen al carrer. Només ens crida l'atenció una paret pintada amb colors molt vius, que sobresurt del rectangle que conforma la mesquita: es tracta de la "quibla", que indica la direcció cap on s'ha de dirigir l'oració, la ciutat santa de La Meca. Queda clar que primer construeixen l'edifici i després destaquen la direcció de la Meca allà on es trobi, fent ús d'una decoració més accentuada i situant-hi un petit altar.

Sortim encantats del lloc sagrat, amb la sensació d'haver estat en qualsevol de les nostres esglésies, en un lloc que dona pau i recolliment, i coincidim en què el buit ajuda a concentrar l'atenció cap a l'interior, lluny del recarregament ornamental que caracteritza alguns dels nostres temples.

De nou a la platja de l'hotel a Sharm el Sheikh i recollint els últims records visuals que voldria que restessin a la memòria, quan marxo veig d'entre la sorra una pedra voluminosa que ha de servir de testimoni del viatge. En un instant, algú es dirigeix a mi de lluny, un policia turístic dins una de les garites que envolten l'extensa terrassa de l'hotel. Sense deixar anar la pedra, que ja és dins la meua bossa de platja i recordant l'advertència de l'Ashraf que no podem endur-nos cap element natural, m'hi acosto de camí cap a l'habitació de l'hotel i parlem en anglès de primers auxilis. Pregunta per la meua nacionalitat i després sobre com ha anat l'estada en aquestes terres, es diu Mohammed, viu a molts quilòmetres de Sharm el Sheikh. Parla de la seva rutinària feina de vigilant de l'hotel, explica que disposa de dos dies al mes per visitar la seva família, la dona i un nen de mesos i que aquesta feina els permet de viure amb una certa comoditat. Hi ha pendent el tema de la pedra però em pregunta per la feina, per la vida al nostre lloc d'origen, per la creença religiosa que hi ha. M'explica a grans trets l'islam, afirma que és una religió que l'omple, però que s'ha interessat sovint en conèixer d'altres creences, en cadascuna de les quals hi ha trobat quelcom d'interessant, que l'ha fet ampliar la seva visió de les coses. L'islam m'acaba interessant, explicat d'aquesta manera, i deixant de banda els prejudicis que sovint és l'únic que ens arriba. Ens acomiadem i ens desitgem sort, fins una altra, m'allunyo amb una certa recança, pensant que podia haver-li preguntat moltes més coses que no entenc de la seva cultura, sobretot del món de la dona, i després d'haver caminat unes passes m'arriba la veu de Mohammed que em diu que pari atenció, que revisi la pedra perquè sovint pot haver-hi a dins un animal viu.

De la Mar Roja me n'he endut aquestes petites vivències, la pedra d'en Mohammed, unes quantes cargolles i petxines de mar, però sobretot el que m'emporto són les ganes de tornar-hi de nou, amb la sensació d'haver llegit tan sols la primera plana d'aquest país i d'aquesta cultura que tot i la distància que ens separa en tots els àmbits, em va semblar propera, acollidora, que pot enriquir una percepció del món molt limitada i tancada només per la por a allò que desconeixem.

Quan l'avió va agafant alçada, aprofito la llum del dia per contemplar una ínfima part de la vastitud d'aquest país: el Sinaí i el color ocre de les seves muntanyes, l'extensió inacabable del desert de roca i la plana superfície d'aquesta mar a la qual no li manca cap verd ni cap blau, tot i el color que la designa, el roig, que es diu que prové de la tonalitat que adquireixen les aigües a causa de l'abundància d'una alga que quan floreix fa que el mar agafi aquest to vermellós, això unit al roig de la posta que, reflectit a les muntanyes ha acabat donant nom a aquesta Mar Roja llegendària.

*I em perdura dins els ulls
el polsim d'or d'aquelles terres
la llum roja del desert
aquella posta sanguinolenta.*

ANNA JURADO VIERNES.